

Apare:
în 10, 20 și 30 a fiecărei luni.

Abonamentul:
Pe an 6 fl., pe jumătate de an 3 fl., pe pătrar de an 1-70 fl.
Pentru România și străinătate pe an 16 franci.

Proprietar-editor și redactor Silvestru Moldovan.

DIN GREȘALĂ!

(Fragment dintr'o căsnicie).

Comedie originală într'un act.

(Urmare.)

Gr. Mărunțeanu.

SCENA 3.

Alexandru, Juji și Măriora.

Alexandru (singur). Bun băiat ar fi Mușetescu ăsta dar prea e ușor și îi plac aventurile. Ei! el e fericit! se poate duce ori când acasă și poate face ori ce i-ar plăcea, nu ca mine. Auzi, să fiu oprit de a mă duce și cu tramvaiul! Noroc că nu prea-l fac eu haz, căci altfel nu știu de ce s'ar mai fi întâmplat. (Intră Juji).

Juji. A chemat coconășul?

Alexandru. Da! Ce face coconița?

Juji. Tocmai acum eșea din camera Dneaei și m'a întrebat, dacă a plecat domnul, cu care ați venit dv'oastră.

Alexandru. Dute de adu supa la masă. (Juji ese). Să te mai ții acum scene de gelosie, că unde am întârziat până la ora asta. (Intră Măriora puțin cam supărată). Bună seara draga mea! (Inainteză spre dânsa).

Măriora. Bună seara Alexandre! Dar ce-ai pățit ați de-ai venit așa târziu? te aștept de mai bine de o oră cu masa.

Alexandru. Ați ca nici odată am stat mai mult cu ministru, pentru că aveam să resolvăm nescie hârtii urgente, ști că mâne să deschid corpurile legiuitoare.

Măriora. Aveam de gând să te cert, dar te ert acușa, căci e pentru prima oră. A două oră n'ai s'o mai faci, așa e?

Alexandru. De sigur că nu. (aparte). Bine că scăpai numai cu atâta. (Strănută, scote batista să se ștergă la nas, cade biletul jos, Măriora îl vede. Alexandru se duce spre fund). Nu cumva e vr'o ferăstră deschisă pe aici? Simt curent!

Măriora. Aș! de unde! (ridică biletul fără s'o observe Alexandru). Un bilet de tramvaiu în busunarul lui Alexandru?... Unde o fi fost? (Alexandru își încălzește mâinile la foc, Juji intră cu supa și o pune pe masă).

Alexandru. Ce de flăcuri mai spunea și Mușetescu ăla. Scii, că astă seară are o aventură?

Măriora. Daa!... Bravo lui. (aparte). Imi pare mie că și dl trebuie să fi avut vr'una (se uită la bilet). Corespondență din Calea Dorobanților pentru Rahova. (In timpul acesta Alexandru s'a așezat la masă și scote supă, Măriora pune biletul în busunarul șortului).

Alexandru. Măriora, ți-am scos supă.

Măriora. Vin îndată (Se așeză la masă și mănâncă). Apropos! De ce n'a rămas Mușetescu la masă?

Alexandru. D'ale lui: dicea, că are o întâlnire (mănâncă).

Măriora (aparte). Ce-o fi căutat el în Calea Rahovei?... Și ați ca nici odată a întârziat mai mult... Am să-l iau pe departe să ved dacă mărturisese. (tare) Direct dela ministru vii Alexandre?... (își tornă vin).

Alexandru. Se 'ntelege draga mea! Ce întrebare!

Măriora (sôrbe supă). Pe jos ai venit?

Alexandru (sôrbe vin). Pe jos. Nu scii, că de când mi-ai spus istoria cea cu fratele tău, nu mai pun piciorul în tramvaiu, fie chiar poleit!... Și apoi dela ministru până acasă e o palmă de loc. (Juji ia supa și pune mâncare). Dar ce e descusutul ăsta pe tine? (scote mâncare).

Măriora (aparte). S'ascunde! Va să dică este ceva la mijloc? Să luăm sêma (tare). Uite să veți! După dejun a venit Mirinêscă pe la mine, și închipuiesce-ți că ei i s'a părut să te fi vădut pe tine într'un tramvaiu pe calea Rahovei!

Alexandru (mâncând). Adevărat că i s'a părut Mirinêschii tale!

Măriora. Asta i-am spus-o și eu; dar par'că m'a înțeles? O sci cât e de nebună? Ținea întruna că te-ar fi vădut în tramvaiu, ba voia să și parieze cu mine!

Alexandru (tae o bucată de puiu). Probabil că m'a fi semnit cu cineva.

Măriora. Mai mult ca sigur (Alexandru mânâncă, Măriora rămâne pe gânduri; aparte). Mi-e frică să înțeleg adevărul!... Dacă într'adevăr m'a fi înșelând și o fi având vr'o amantă pe Calea Rahovei?... Biletul are data de ași luat la ora 4 și 40 din strada Dorobanților pentru calea Rahovei.

Alexandru. Nu iai și tu din mazărea asta cu puiu, ca să vești cât de bine e preparată?... Dar ce ai?... Sau ce te mai gândești acuși?...

Măriora. Mă gândesc la vorbele Mirineschi și la siguranța, cum îmi spunea să parieze, că te-a vădut în tramvaiu pe Calea Rahovei, la 4 și 50.

Alexandru. Ei așa! de unde! Eu la 4 și 50 eram în cabinetul ministrului; nu vești cât de colo, că Mirinésca ta s'a apucat să vorbească prostii?... Ia lasă vorba: mânâncă ori ce faci că să răcesce mazărea?...

Măriora. !!!? (aruncă servietul). Nu, mersi nu mai mânânc.

Alexandru. Ce, ești copilă Măriora?

Măriora. Ascultă Alexandre! Tu-mi ascunzi ceva și nu știu ce te face de nu-mi mărturisești tot.

Alexandru. Dar dragă îți jur pe ce am mai scump, că nu-ți ascund nimic și acésta pentru că n'am nimic de ascuns.

Măriora. Atunci de ce nu spui adevărul?

Alexandru. Ce adevăr?

Măriora. Că ași la ora 4 și 50 de minute ai fost pe calea Rahovei cu tramvaiul.

Alexandru. Ér dragă?... Dar lasă-l păcatelor de tramvaiu că nici nu vreau s'aud de numele lui măcar.

Măriora. Astea 's numai prefăcătorii! Lasă că scim noi!

Alexandru. Cum? tu nu mă crești pe mine?

Măriora. Se 'nțelege că nu, de vreme ce cați să mă înșeli, că nu ai fost ași cu tramvaiul!

Alexandru. Eu cu tramvaiul?... Dar să mă bată unul Dumnezeu dacă m'am gândit doră la el ași!... Nu, șteu că e nostim de tot!... Ea mai bine scóteți mâncare și lasă tramvaele în pace.

Măriora. Nu! N'am să mânânc până ce nu-mi vei spune ce-ai căutat în calea Rahovei?... Te-a vădut și Protopopésca!... N'ai să ții acum că și dânsa s'a înșelat?...

Alexandru. Poftim!... m'a vădut și Protopopésca! Sunt sigur, că la 4 și 50 toți Bucureștii m'au vădut pe mine în tramvaiu pe Calea Rahovei.

Măriora. Așa dar mărturisești?

Alexandru. Ba nu mărturisește nimic soro. A ajuns o halima întrégă cu tramvaiul ăsta, lua-lar o sută de mii de draci pe al de l'a mai adus în București.

Măriora. Alexandre! e rău aceea ce faci!

Alexandru. Ce rău dragă? (servitorea schimbă mâncarea).

Măriora. Că te ascunzi și nu vrei să spui.

Alexandru. Dar bine, cum am să vorbesc eu de un lucru, pe care nu l'am făcut... N'auziși că am lucrat ași cu ministru până la ora 6?

Măriora (se gândește puțin). A!... o idee! Vrei să mă scóți din nedumerire?

Alexandru. De sigur că da!... Cum?

Măriora. Nimic mai ușor: dacă m'ai duce mâne la ministru și mi-ar spune dânsul, că ați lucrat împreună până la șase, n'aș mai avea nimic de ție.

Alexandru. Acésta e peste putință.

Măriora. Ai vrea să-mi spui de ce?

Alexandru. Dar nu vești că e o copilărie ce preținzi? Îți închipui ore că un ministru e birou de infor-

mații ca să spună nevestelor funcționarilor ce fac și ce nu fac ei la birou?... Atât ar mai lipsi!

Măriora. Atunci tot adevărat este că te-a vădut Mirinésca și Protopopésca în tramvaiu.

Alexandru. Ea ascultă Mărioră! glumesci frate ori vorbești serios?...

Măriora (resolut). Nu glumesc de loc. Și nu înțeleg la ce atâta încăpăținare de nu vrei să-mi spui adevărul?...

Alexandru. Poi bine dragă, dacă n'am nimic de ție?

Măriora. Și eu îți spui, că te-ai dus... Am și probe.

Alexandru. Să vedem probele. (Scóte mâncare).

Măriora (aparte). Dacă i-aș arăta biletul?... A, nu; să-l mai las puțin ca să vęd până unde póte merge perfidia unui om! Biletul va fi lovitura de grație!

Alexandru. Ei bine Mărioră, ce e cu probele?... Care sunt?

Măriora. !... Mirinésca și Protopopésca!

Alexandru (ride). Astea, după cum le ști și tu, sunt femei, dragă, nu sunt probe. Vești dar că te înșeli și atât mai mult se înșel dânsule, țiecând că m'au vădut în Calea Rahovei.

Măriora. Așa!!... Acum îți vine să și riști... Atât ar mai trebui ca să mă iei și în bătae de joc acum!... Da, așa sunteți toți bărbații; nu credeți în nimic, pentru că nu țineți la nimic!... N'ași fi cređut vr'odată că tu, care țieai că ții la mine să ai ceva ca să-mi ascunzi.

Alexandru (se uită duios la dânsa). Dar bine dragă, tu nu înțelegi că n'am fost cu tramvaiul, arde-lar focul să-l ardă.

Măriora. De ce nu vrei atunci să mă duci la ministru, dacă țieai că n'ai fost?

Alexandru. Nu 'nțelegi că nu se póte dragă?... Prestigiul meu unde rămâne?

Măriora. În cazul acesta prepusurile mele se adevăresc: urânduți-se cu mine, cauți să mă schimbi; de sigur că ai fi găsit alta mai frumoasă.

Alexandru. Mărioră dragă!... Ce vorbești?... Ia séma!

Măriora. De vreme ce tu-mi ascunzi, că ai fost ași în Calea Rahovei, ce-aș putea crede eu altceva?

Alexandru. Dar tu nu mai raționezi de loc, și ai să mă înnebunesci ași cu tramvaiul tēu. Cine ți l'o fi mai băgat în cap frate?... (Măriora își lasă capul pe mână, plânge, să sterge la ochi. Alexandru se apropie încet de dânsa, îi ia mâna și voescă s'o sărute pe obraji; instinctiv îi cade privirea pe busunarul șorțului unde zăresce biletul; se trage repede înapoi cu sprâncenele încruntate) (aparte). Ce e asta?... Un bilet de tramvaiu în busunarul femeii mele, care s'a certat pân'acum cu mine din cauză, că și-a închipuit, că m'aș fi dus ași cu tramvaiul?... Asta e prea mult!... Dar unde o fi fost?... O să mărturisească ore?... Nu cred. (Se gândește). A stăi! am o idee: e cam curiosă, dar în fine, nu risc nimic: voi spune că am fost cu tramvaiul astădi să vęd dacă va mărturisi și ea pe urmă am s'o iau pe departe. (Să se apropie ér de Măriora, îi ia mâna). Ei bine Mărioră, ia să vedem dragă tot mai ești supărată pe mine? Și ce atâta curiozitate frate? par'că dacă o să se ducă cineva cu tramvaiul, odată în viața lui, are să se scufunde pământul!... Ei! uite!... admite că aș fi fost cu tramvaiul ași!

Măriora (ridică capul). Va să țieai mărturisești?

Alexandru. Dar nu dragă! am ție numai să-ți închipui.

Mărióra. Ți vrei să tăgăduiesci!

Alexandru. Ei, și dacă așa fi fost?

Mărióra. Vești așa!... spune că ai fost, nu căuta să te ascunzi de femeia ta... și unde?...

Alexandru (aparte). Unde s'e-i spuiu eu c'am fost?

Mărióra. Nu-mi răspunzi?

Alexandru. Ba da!... Se 'ntțelege!... Am fost... am fost (repede) în strada Popa-Tatu!

Mărióra. Nu e adevărat! N'ai fost în strada Popa-Tatu!... Vești că Ți voi ai să mă înșeli?... Mirinésca te-a vėđut în Calea Rahovei!

Alexandru. Așa?... Poi atunci, dacă Ți dice Mirinésca că am fost în Calea Rahovei, de sigur că acolo trebuie să mă fi dus!... Scii, cu tramvaietele astea, și dacă nu le cunosci bine sėma, nu mai scii unde te mai duc... Tu om de bună credință Ți cer bilet pentru Popa-Tatu și el, ticălosu te duc în Calea Rahovei... Miserie, dragă! ce să Ți dici... Vești d'aia nu-mi plac mie tramvaietele!... Dar în fine: am fost în Calea Rahovei!

Mărióra. Așa... Și ce-ai făcut?

Alexandru (aparte). Aci o s'e-mi fie cam greu. (se găndesce) (tare). Ce-am făcut eu acolo?... Főrte lesne... ce era să fac?... Nimic!..

Mărióra. Cum?... nimic?... Dar pentru atăta lucru nu se duc cineva într'o stradă!

Alexandru. Adecă nu!.. Eu voiam să Ți dic că m'am dus în Calea Rahovei, pentru că... pentru-că... (repede) ei da: pentru că nu m'am dus în Popa-Tatu.

Mărióra. Dar cauza?... Cauza care te-a făcut să te duci?

Alexandru. Cauza? Tu nu 'ntțelegi dragă? Conducătorul e de vină că m'a dus acolo, eu după cum Ți-am spus mă duceam în Popa-Tatu, dacă am vėđut și eu așa m'am dat jos la Dómna Balașa.

Mărióra. Și pe urmă la cine te-ai dus acolo?

Alexandru. La Mușetescu! N'ai auđit că am venit cu dēnsul? (aparte). A! dar se întrece cu gluma dómna.

Mărióra (aparte). Mi se pare că nu e vinovat, însă nu sunt de tot sigură. (tare). Pe onórea ta că nu te-ai dus în altă parte?

Alexandru. Dacă vrei pot să și jur, că nici m'am gândit macar să mă duc în Calea Rahovei!

Mărióra. Dar bine adineauri spuseși că ai fost la Mușetescu?

Alexandru. A! da!... Poi eu n'am spus tot așa? (Mărióra se duc să sune, Alexandru aparte). Afurisit tramvaiu! A!... dar am să aflu eu acum unde mi-a fost dna și vom vorbi pe urmă (tare). Sė vești însă cum s'a întemplat de m'am dus la Mușetescu: Scii că mătușa ta e bolnavă; așa că pe la șase eșind dela minister...

Mărióra. Cum pe la 6?... dar era óra 4 când te-a vėđut Mirinésca?...

Alexandru. Da?... Bine atunci eșind pe la patru dela minister imi veni în gând să mă duc în Popa-Tatu după cum Ți-am spus, la mătușa ta. Mė sui într'un tramvaiu și cerui conducătorului un bilet...

Mărióra. De corespondență!

Alexandru. Bine; de corespondență fie, și el miserabilul în loc s'e-mi spue ca să schimb tramvaiul pentru Popa Tatu mă lasă s'el iau pe ce-l din Calea Rahovei. Asta e tot. (Intră Juji).

Mărióra (cătră Juji). Adă friptura (Juji ese). Ei și de ce nu mi-ai mărturisit dela început tóte acestea?...

Alexandru. Mi-am inchipuit un moment, că póte aveai să te superi că Ți-am călcat cuvēntul; vėđ acum că m'am înșelat de óre ce tu nu ești supėrată de loc; dar de loc.

Mărióra (se uită tandru la Alexandru). Rėutăciosule! Căt de mult m'ai spăriat!...

Alexandru. Adevėrat?...

Mărióra. Se 'ntțelege!... Eu credeam cu totul altceva!

Alexandru. O idee!... Dar să m'ancăm că să rėcesce friptura. (Mărióra tae friptura, Alexandru aparte). Unde s'o fi dus ea ađi cu tramvaiul? Eu am mințit-o, cređēnd c'o s'e-mi spue și dēnsa, și vėđ acum că se ascunde!... Trebuie să aflu (tare). Mărióra! Țiceai de diminetă că ađi o să te duci la croitorėsa, ai fost?...

Mărióra. Nu dragă, a spus, că-mi aduce ea m'ancă rochea.

Alexandru. Apropos!... Mama ta ce face? nu te-ai dus cam de mult pe la dēnsa! Ce inspirație bună ar fi avut, dacă te-ai fi dus ađi! Ai fost, nu e așa?...

Mărióra. Fără tine?... Dacă o să vrei, putem merge m'ancă.

(Va urma.)

CHRIST.

(Trioleț.)

*Măntuitor al omenirei,
Ai suferit torturi mortale,
Ca să ne-arești a vieții cale
Și drumul sfânt al fericirei.*

*Rėsplata 'nvėtăturii tale
A fost triumful înfrățirei.
Măntuitor al omenirei,
Ai suferit torturi mortale.*

*Filosofia nemurirei
Ne-ai spus prin jertfa vieții tale;
Iar prin perceptele-Ți morale
Ne-ai dat scānteia fericirei,
Măntuitor al omenirei.*

București, April 1895.

Ilie Demetrescu.

DIN TRECUT.

Schită.

Mult a trecut de atunci și mie îmi pare și mai mult. Când mă gândesc la trecut, la anii aceia, când începeam a cunoaște lumea, când toate le vedeam în culori purpurii, totul îmi făcea plăcere, inima mi se ușurează, par'că prinde aripi și un dor nebun mă prinde după acele vremuri.

Eram copilă încă și el era copil.

Fața lui era vecinic palidă, privirile obosite, fruntea mare era senină și apoi zimbetul, ah, acel zimbet molatic, dulce și expresiv, cu care îmi cucerise inima fragedă de copilă. Nu l'am uitat, pare că îl văd și acum înaintea mea, pe Lolo, — după cum îi diceam eu. Ce fericiri eram când ne întâlneam la capetul ulicioarei mergând spre școală! Și el și eu eram cu cărți în mână. Eram indestulită și mă sciam atât de fericită, încât uitam de lumea întrégă când eram cu el, îi vorbeam lucruri copilărești, îi rideam nebunatic și răsfățat la ori ce glumă, el însă mai totdeauna se făcea serios, pe buze îi se ivia zimbetul molatic, dulce și expresiv.

— Mimi — îmi dăse odată. — pentru ce ești tot veselă, tot șăgalnică, cum te poți înveseli ori ce lucru de nimic, ori ce glumă mică te face să riți cu haz? ... Vezi eu nu pot fi așa... ăă când mă gândesc că tu tot așa ai să rămâi, tot astfel ai să zimbesci la toți, tot așa vei fi de veselă la toate vorbele ce îți se vor spune de alții, mă cuprinde o mânie și aș voi să nimicesc totă lumea, sau barem să sugrum înainte pe aceia, cari se vor apropia de tine.

Eu îmi plecai capul rușinată de vorbele lui, cari îmi sună și astăzi încă în urechi, când sunt prea în voie bună.

— Tu nu răspunzi nimic Mimi?

— Ce să răspund? — îi dăsei cu ton îmblândit și môle.

— Tot așa vei fi de veselă, tot așa vei zimbi și altora în viața ta?

— Pentru ce să mă supăr acum Lolo? Nu am motiv și nu m'am supărat nici odată, căci nu am avut pentru ce.

— Da, așa-i creșterea de acum a fetelor, vă cresc îmbuibate în de toate, nu vă spune de partea serioasă, partea grea a vieții... Voi sunteți ca niște paseri, sburați de pe arbore pe arbore, fără grije, fără... mustrare de conștiință... Ei Mimi, Mimi să poți ceti în creierul meu, să vezi ce fermentațiune e acolo, poți te-ai schimba și tu.

— Pentru ce ești astăzi așa supărat pe mine Lolo?

— Nu sunt numai pe tine, sunt pe lumea întrégă, căci... ah, de ce mai vorbesc, adio Mimi, să nu te mâni pe mine, căci astăzi sunt infuriat pe lumea întrégă.

Cu aceste ne-am despărțit.

Două zile nu ne-am mai întâlnit, ceea ce nu se întâmplase foarte de mult, de când cu un conflict copilăresc.

Lolo era de nouăsprezece ani și era într'a opta clasă gimnazială. Oh și era frumos și bun Lolo, și noi ne iubeam din totă inima, fie-care o simțeam, fără ca să o fi spus vr'odată.

Eu eram de patrusprezece ani. Eram copilă încă, dar privirile obosite, melancolice, zimbetul molatic și dulce a lui Lolo mi-au încălzit inima, m'au făcut veselă și indestulită. Când îl vedeam de departe îmi ridea inima și o putere mă alunga spre el. ăă el, când mă vedea

Margareta Moldovan.

zimbea indestulit și mă făcea întrebător. Privirile lui păreau a dice: Ei, la ce îmi umbli și tu în cale, destul îți urmez eu pașii tăi! O schimbare de priviri încă și noi ne-am înțeles, ne continuam calea împreună.

Era pe la finea anului scolar.

Lolo se făcea tot mai serios, fața îi devenea tot mai palidă, privirile tot mai blânde, tot mai obosite, zimbetul tot mai molatic, dar tot mai dulce și mai fermecător. Toate aceste tradau urmele unei suferinți interne.

Privind la el mă simțeam întru atât deobligată, încât aș fi renunțat la toate plăcerile lumii, numai să-l pot vedea, să-l pot auzi, părea că capăt indemn la muncă; un lucru numai mă cam făcuse și pe mine serioasă încâtva, că îl vedeam tot trist, tot abătut.

Intr'o zi când veneam dela școală mă așteptase în colțul stradei. Pe obrazii lui palizi se ivise o roșată slabă și ochii îi sclipeau.

— Așa târziu ești astăzi dela oră? — mă întrebă serios de tot.

— Da, am avut oră de fizică și profesorul ne-a espicat mult.

— Cugetam că ai mers pe altă cale.

— Nu, eu nu merg nici odată de cât pe aici.

Urmă o pauză. Mergeam alături tăcuți. De odată Lolo începuse să borborească ceva, ce eu nu am înțeles.

— Mimi — îmi dăse apoi cu voce mai tare — e timpul să ne lămurim puțin. Anul scolar e la sfârșit și noi ne despărțim.

— Unde vrei să pleci?

— Nu vreau acum să plec nicăiri, dar la toamnă trebuie să îmi continu studiile la universitate și atunci... atunci trebuie să ne despărțim.

Cuvintele din urmă le rosti cu atât sentiment, cu atâta durere, de îmi venea să plâng. El mă privi în față.

— Gândeam, că te vei bucura de despărțirea noastră.

— Lolo! ...

— Da, așa am gândit și mă îndoesc și acum, căci voi fetițele în sburdălnicia voastră copilărească nu știți prețui sentimentele omenilor... Dar multe nu vreau să îți vorbesc, căci ești prea copilă încă, atâta aș voi să aflu dela tine, că fi va ore atâta seriositate în tine să gândești mult la mine așa... mai altcum de cât la altul. Ore inima ta copilărească încă fi va în stare să păstreze într'ensă numai un nume, un singur nume, căci mult mă tem Mimi, că în naivitatea ta vei uita cu totul de mine, vei uita de copilăria noastră fericită, petrecută împreună... Tu plângi Mimi?... Nu plânge, lasă că vor trece și anii acestia ș'apoi — vom fi ăăș la olaltă.

Lolo vorbea cu atâta patimă cu atâta simțire și ochii lui blânzi priveau atât de rugător spre mine, încât nu mă putei reținea și ochii mi se umplură de lacrimi.

Acest răspuns — al lacrimelor — se vede că l'au indestulit pentru atunci.

Toamna sosi.

Lolo devenise bolnăvicios. Fața îi era mai palidă ca ori când. Era slab.

Fără a ști pentru ce, mă cuprinse o compătimire față de el și acesta compătimire era atât de adânc simțită în inima mea, încât fără a-mi da semnă mă făcusem și eu mai serioasă, mai îngândurată.

O, cum se vedea pe fața lui frumoasă și gingașă urmele bôlei interne, care pe incetul se încuiba tot mai mult în peptul lui fraged.

Slăbise mult, ochii lui erau mai fără coloare, dar privirile erau tot așa de inteligente, și păreau a fi mai simpatice, mai blânde.

Momente întregi sta uneori pe gânduri, cu ochii țintă la vre-un obiect.

Atunci nu înțelegeam această schimbare, nu sciam judeca după cum ar fi trebuit, aceste priviri, nu îi sciam vorbi cum ar fi așteptat el. Le-am plâns eu mai târziu în destul, când mă gândeam la el, dar era prea târziu — de tot prea târziu!

— Mimi — îmi dîse la despărțire — nu mai ești tocmai așa copilă, la Rusalii ai trecut de patruspredece ani, o vorbă serioasă cred că pot vorbi cu tine... Eu merg la Pesta, vom fi departe unul de altul, dar știi, că gândul meu va fi tot la tine, te va urmări în toate părțile unde vei merge... Mimi, nu îți cer mult, ... așa vrea să-mi spui cu graiul tău, că nu mă vei uita... că nu... cum se îți esplic pe de departe... că nu vei zimbi așa dulce cum îmi zimbesci mie și la alții, că ochii tăi nu vor privi în alți ochi în absența mea... Mimi, Mimi, să știu, că nu îmi vei implini aceste do-

rințe ale mele, nu așa mai merge nici un pas de aci, m'aș prăpădi în fața ta.

— Lolo, ce vorbești?

— Vorbesc cum simt Mimi.

Vocea îi tremura și o iritare nervoasă îl cuprinsese.

Privirile îi schinteiau, obrajii îi se rumeniseră și mă fiesă cu priviri atât de cu sentiment, și cu atâta dragoste sinceră, neatinsă încă de intrigile urgisite ale omenilor, încât inima mi se pareă că mi se desface, ea apoi éraș să se închidă cu cel mai scump nume, ce aveam în lume.

Câte-va momente ne-am privit tăcuți, în urmă Lolo să induiosă așa de tare în aceste ultime momente a despărțirii noastre, încât ochii îi s'au umplut de lacrimi. Vădend apoi că nu mai e stăpân pe sine, fără a mai aștepta răspunsul meu, îmi strînse mâna și dispărû.

De atunci nu l'am mai vădut.

Încă în toamna aceea prin Novembre bóla îl dobori la pat și după chinuri de câteva săptămâni muri.

Că m'am ținut ori ba de vorbele lui Lolo, cari mi le dîse la despărțire, este secretul meu.

NUMAI LUCÉFÉRUL DE SARĂ.

Se 'nsară

E aer cald de primăvară,

Pe cer răsare tremurënd

Lucéfêrul sênin de sară.

Eu érá

De-a dorului nebun povară

Suspîn și nime nu mă scie,

Numai lucéfêrul de sară.

Elena din Ardeal.

CASA MĂRGINÉNULUI.

Narațiune din Carpați.

(Urmare.)

A. Amlacher.

„Și în ce chip ai scăpat ér de miliție?” întrebai eu. „Ásta era cam greu pe vremea aceea!”

„Nici nu mi-a fost ușor”, răspuse moș Stanciu. „După ce am slugit neîntrerupt cincispredece ani, mă îmbolnăvii atât de greu de friguri în aerul cel mlăștinos al Timișorei, unde eram în garnisonă, încât se îndoiuă că mă voiu mai însănătoșa cândva. În sfârșit dîseră doctorii, că și așa nu mai sunt bun de slujbă și mă lăsară să mor baremi în țara mea. Prăpădit și slab mă târai în Ardél, dar totuși cu cât mă apropiam mai mult de munții țerii mele și cu cât era aerul mai curat, cu atât mi se făcea mai bine și cu atât îmi cresceau puterile... Și în sfârșit după ce am urcat norocos această movilă și m'am apropiat de această casă — asta-i casa părintescă — vădui, că sus lângă potecă, unde își îngropau ai mei morții, erau cu trei cruci și cu trei hăl-muri înverđite mai mult. Obosit și frânt cădui lângă morminte, căci sciam, nu era nevoie să-mi spue nime-nea, că aici, în sinul acestui pământ rece putređeau cele mai scumpe trei ființe ale mele din lume: Tata, mama și frate-meu! Pe când îmi făceam încă rugăciunea pentru cei reposați, o fată tinéră venea dela isvor cu ulcióarele pline. Ea să opri în loc cu milă și mă privea cu șfială. În urmă mai incuragiându-se mă chemă în casa părinților ei, ce se afla dincolo de livadă. Eu m'am dus, și am aflat ómeni buni, cari mă primiră cu iubire, ér pe fată o luai de nevastă. Áșa sêraci cum am fost — căci crucea de lemn de colo din feréstră era singura moștenire rămasă dela părinții mei — nu ne-a părăsit Dumnezeu nici când! Patruđeci de ani de-a rëndul a împărțit cu credință femeia aceea scumpă bucuriile și

necăzurile cu mine; acum se odichnesce și ea colo sus la marginea drumului, unde și eu cred, că îmi voiu găsi locașul, când mi să va sfîrși calea vieții. Dumnezeu să-i dea ei, precum și noué la vreme, odichna vecinică.”

Afară cerneau picuri deși de plóie și fulgere pē-trundétore sfășiau vėzduhul. De odată începură cãni a lătra; pași grăbiți să audeau și în acelaș moment se strecură pe lângă ferestruie o umbră întunecósă.

„Dómne mulțamescu-Ți, ásta-i bărbatul meu”, dîse tinera femeie și se grăbi a deschide ușa celui venit. Indată și intră un bărbat în etatea cea mai potrivită, de statură înaltă și bine făcut. El avea portul simplu al muntencilor, ce făcea încă mai mult să iasă la ivelă figura lui puternică. Mai întâi își dădû îndêrpt pêrul udat de plóie, care era despărțit prin o cărare și-i atârna în plete pe umeri, după aceea își sterse cu îngrijire cósă, — ce o ținea în drépta, — de umezela ce o cuprinsese, o puse lângă cuptor și pași spre noi salutând. Era tinêrul Stanciu.

„Eram sus în livadă la cósă, — dîse el — când m'a năpădit furtuna, ce v'a mánat și pe voi aici. Dar unde-s copii, tată?”

„Nu s'au reintors încă cu vacile de pe islaz”, răspuse bētránul. De bună sémă și-a găsit adăpost la Ioan și acuma vor fi ședënd ca și noi sub coperiș.”

„Încât pentru asta nu-mi fac eu gânduri”, răspuse tinêrul Stanciu. „Onu este acuma de patruspredece ani și Mitu aprópe de doispredece; o lécă de oțelire în vânt și viscol de bună sémă, că nu le va strica. Eu mă gândeam numai, că vitelor li să póte întempla ceva, dacă s'ar apropia prea tare de vre-o prăpastie.”

Un fulger orbitor străbătu prin aer, luminând pe un moment încăperea aprôpe întunecată și îndată urmă o detunătură de trăsnet, ce s'gdui casa până în temelie și imediat răsuna un pocnet și trosnet puternic. Fără voie tresărirăm cu toții de groză.

Se părea, ca și cum furtuna prin ultima erupțiune și-ar fi descărcat totă puterea, căci fulgerile se tot răreau și tunetul amuțea din ce în ce printre munții dinprejur, vântul despică norii cei negri și printre deschisături străbăteau spre pământ radele triumfătoare ale soarelui.

Dacă voiam să mai ajungem înainte de inoptate la stână, unde ne propusesem a ne adăposti peste noapte, atunci nu mai era multă vreme de zăbavă. Când ne pornirăm erăș la drum, ne însoțiră căsenii până pe vârful muntelui, peste a cărui muche lată șerpuia o cărare bine bătută.

„Trebuie să ved de copii“, dîse tînărul Stanciu, când ne întovărăși, „trăsnetul îngrozitor m'a pus pe gânduri“.

Prima privelisece, ce ni se prezentă ochilor, când ajunserăm afară, fû un fag uriaș și svelt din dosul colibeii, pe care îl despicase fulgerul de sus până jos. Ramuri rupte zăceau împrejur, ér vârful atârna plecat și trist lângă trunchiul despicat.

Moș Stanciu amuțise de spaimă.

„Casa noastră o amenință o grea primejdie“, dîse el cu voce slabă. Fagul ăsta l'a lăsat aici încă moșul meu, când tăiase pădurea și clădise acesta casă. El se crească și se înverdescă, ca și ômenii ce vor trăi și se vor înmulți în vecinătatea lui, dîsese el. Fagul a crescut și a înverdit și ômenii din jurul lui încă au trăit și s'au înmulțit; dar el acum s'a prăpădit și témă mi-e, că ômenii încă-i vor urma în curând!“

Mai vorbea încă bătrânul, pe când glasul unui fluer ne ajunse la urechi și privind în partea, de unde venea sunetul, vedurăm doi copilandrii, mănând încet trei vaci de-alungul côiemei muntelui:

„Ătă că vine Mitu și Onu“, strigă tînărul Stanciu. „Vedî dară tată, că fulgerul a fost numai pe sêma copacului și nu pe sêma ômenilor din vecinătatea lui!“

Pe fața moșului se ivi o rază de bucurie, vedënd pe cei doi copii, dar îndată dispărû și fu cuprinsă de o seriositate adencă.

„Nu așa a trebuit să se înțelgă!“ oftă el dând din cap și merse înainte făr' a mai vorbi.

Sus pe cōma muntelui, tocmai lângă drum se afla un șir de morminte; hălmuri învelite în muschi verđi și cu cruci simple de lemn, dintre cari unele erau putrede și distruse, se pôte că erau puse încă din vécul trecut. Erau mormintele celor ce locuiseră mai înainte casa de pe movilă. Muntenilor din Carpați le place să-și îngrope morții lângă drumul cel mai umblat. Dacă Dumneđu a dat omului viață, dîce poporul pentru motiva-rea acestui obicei, atunci s'o folosescă așa, ca ori cine va trece pe lângă ultimul seu loc de repaus, să-l binecuvinte.

La aceste movile să opri moș Stanciu.

„Aici ni se despart drumurile“, ne dîse el. „Voi urmați-l pe al vostru, ér eu sunt la țintă!... O lungă viață am petrecut și mi-e dor de repaus; pôte că imi este dat, de a-l afla în sfîrșit în rindul celor ce dorm aici“.

Așa ne despărțirăm. Și a fost, ca să nu mai ved pe bătrânul!

Chiemarea mea însă mă conduse mai curënd de cum aș fi cređut la cascade pe movilă. Pe când treceam încet pe poteca binecunoscută printre tufarii verđi de feregă, venea tot pe acolo cu pași grăbiți nevasta tînărului Stanciu. Era atât de adencită în gânduri, încât nu m'a observat până ce n'am ajuns drept în fața ei. La salutul meu tresări spăriată și mă privi un minut ca și eșită din fire.

„Ărtă, domnule, că nu te-am băgat de sémă“, gângăvi ea.

„Este infătoșarea mea tocmai așa de grozavă, nevastă?“ întrebai glumind.

„Vai domnule, ertă-mă! Sunt atât de necăjită, de stau să-mi pierd mințile...“

„Ce-i, vi s'a întemplat vre-o nenorocire?“ o întreprusei. „S'a bolnăvit bărbatul têu sau copii?“

(Va urma.)

PE ALBUMUL DOMNIȘOREI P.....A.

*Că te-am iubit copilă dragă,
O sci și tu, căci ai primit,
Și traiul mi l'ai îndulcit,
Și scie lumea asta ntrégă
Că inima mi-o ai răpit.*

*Că te iubesc cu foc și-acuma,
Cum te-am iubit pe tine-atunci,
Pot spune florile din lunci
Și crinișorii albi ca spuma
Căci și ei sciu a mele munci.*

*Că te-oiu iubi și nici odată
Nu voiu uita al têu chip blând,
Că n'veci te voiu avea în gând
Ți-o spune inima-mi mișcată
De-aude glasul-ți întrebând.*

*Eu te iubesc, cum nime altul
Iubi nu pôte mai cu foc;
De am în inima ta loc
Și vrea nestrămutat Inaltul,
Tu ai să fi al meu noroc.*

*Iar dacă Ceriul e 'mpotrivă.
Voescă ômenii chiar toți,
Tot nu vom fi în veci noi soți,
Căci nici c'o lume guralivă
Să schimbî tu ce e sânt nu poți.*

..... a.

„VORBĂ SLABĂ“

Din „Tara-Oltului“.

Brebenel.

În ambetenii de jos au mâncat luna cu mămăligă, ér de vină a fost sistemul de a-și zidi casele.

Casa „Olténului“ de regulă are trei încăperi: tinda al cărui plafon de multe ori îl suplinesc coperișul; din tindă dai în casă, unde la mâna stângă stă cuptorul cel mare cât corabia lui Noe, ér pe o ușe din păretele dela fundul cuptorului intri în a treia încăpere: celarul, undă se păstrează cele de gură. Ferestra celarului, pe timpurile cari a născut povestea ce urmază, era de regulă rotundă și mare numai cât luna plină.

Proprietarul unu-i astfel de „sălaş“ într'o sară de post și-a petrecut la crăsmă cu judele și preotul satului până târziu. După chef au mers toți trei „craidonii“ la casa omului cu celarul să imbuce ceva.

Ajunși, stăpânul intră pe „borésa“: „Măi Ni! (Ana, Anișca, Nișca) ce ai de gură?”

— „Mămăligă cu fasole, răspuse borésa, care era în pat cu copii, — Să va fi răcit de când te aștept.

— Fasole!? Ce-i drept ați e post, dar au răsărit stelele nu-i păcat. Așa-i părinte. Puțină brânză cu mămăligă va fi mai bună. Caută sténdul borésă!”

— Caut, caut, numai treceți în celar, că sculați copii, dar uite potca părinte, n'avem pic de luminare în casă. S'a gătat tótă așteptând. Trebuie să mâncați pe întunec.

Și umflând borésa un blid cu brânză, întră după óspeți în celar, le aședă mâncarea pe tronul cu făina și fiindu-i urit de ei, cum erau beți să întórse la copii.

Craidonii împărțesc mămăliga și se dau pe lângă brânză.

Luna șirétă, străbătea prin ferăsta rotundă a celarului, și pe coperișul tronului desemna o pată albă, toc-

mai ca un blid cu brânză. Craidonii, povestind toți trei de-odată, în bună credință, că nimeresc în blid, întind cu mămăligă în luna de pe tron și se hrănesc de „brânză“.

Diminéta găsesce „borésa“ blidul cu brânză neatins, și mămăligă ca 'n palmă. Erórea se descopere, și ea nu se tacă. Le scóte vorbă slabă pe la vecine și vecinele duc vestea mai departe, ér ați tot satul e de vorbă, că a mâncat luna cu mămăligă.

* * *
Șona e o comună curat románescă pe țărmul ardelenesc al Oltului și spre răsărit dela Făgăraș. Șonierii sunt cei dintâi, cari tóamna strepedesc dinții făgărășenilor cu struguri (din viile lor) galbeni ca — érba, moi ca porumbelele, și dulci ca — oțétul. Dar nu din acesta cauză le-a eșit șonierilor vorbă slabă, care se exprimă prin: „prună din Șona“. Ci un om de acolo pădénd într'o vară prunele, la cari năpădeau ciórele, a dat de potcă. Anume, o ciórá mai obrasnică, cu tótă paza omului a furat o prună, și a sburat cu ea să trecă peste Olt, care spală fundul grădinei. Omul păgubit se ia după hóța și sgáind ochii pe sus striga din băierile inimei: „Ciórá, ciórá îți spui cu buna, lasă pruna...“ Și tot așa, ciórá pe sus, omul pe jos până când acesta a cădút de pe ripa Oltului în valuri și acolo s'a înecat tocmă în locul, unde ciórá a scăpat pruna. Dacă a cădút fără voie nu se scie pozitiv, căci mult susțin, că a sărit cu intențiune ca să-și scóță pruna. Acesta cestiune rămâne deci de resolat în viitor. Eu mai accentuez, că ciórele, cari sub sistemul lui Schmerling se puneau pe parii dela grădinile șonierilor și strigau rar și complimentându-se „Glück-auf, Glück-auf“ de atunci s'au unit în limbă cu EMKE, și când trec peste Șona strigă „kár-kár“, (pagubă). Apoi se nu te mánii.

(Va urma.)

FELIURITE.

Una și alta.

Englezii în Elveția. E știut, că elvețienii tacséză aspru pe turiștii englezi. Vara trecută un englez intră în o farmacie din Elveția și cere o medicină contra migrenei, de care suferea. Farmacistul îi ține sub nas o sticlută și îi dize:

— Mirósă și ești vindecat.

Englezul mirósă și vede, că durerea de cap îi se micșoréză.

— Ce plătesc? intrăbă el.

— Cinci deci de franci, îi dize farmacistul.

Englezul flegmatic scóte o banenotă de 50 franci, o ține sub nasul farmacistului și dize:

— Mirósă și ești plătit.

* * *
Burlaci supuși la dare. În statele Americii se creéză mai cu îndrăsnélă dări nóuë, ca la noi în îmbétránita Europă. Astfel în statul Illionis deputatul Walleck a propus în cameră, ca burlacii să fie supuși unei dări speciale. În sensul propunerii toți acei bărbați, cari sunt citovi și cu tóte aceste nu se însoră până la etatea de 32 ani, sunt datori a plăti dare de burlaci

până la 65 ani ai vârstei. Darea acesta este 25 dolar pe an. Deputatul Walleck a propus mai departe, că din banii incurși din darea acesta se se facă asile pentru fete bătrâne, în cari însă se nu se primescă fete mai tinere de 38 ani. În sensul acestei propuneri deci bărbații numai dela 32 de ani în sus sunt burlaci și fetele cu 38 ani încep a fi fete bătrâne, când apoi se pun — ad acta. —

* * *
Espediție de tee. Tea cea mai bună o primim din Rusia, unde sunt plantațiuni de tee fórté estinse. Dar rușii nu sunt mulțămíți cu rezultatele de până aci și de aceea acum trimít în interesul cultivării teei o espediție sciéntifică în China și Iaponia, sub conducerea profesorilor Crassnoff și Klingen. Espediția va pleca îndată după incheierea resbelului dintre China și Iaponia. Nu peste mult deci vom primí tee rusescă și mai bună.

* * *
Arbori bătráni. În interiorul Indiei se află un arbore numit Boabam, pe care l'a descoperit vestitul călător Adamson; periferia trunchiului acestui arbore este de 23 metri și călătorul amintit dize, că acest arbore

e mai bătrân de o mie de ani. — În Iaponia se află un pom de canfor, în a cărui trunchiu găvânos încap comod 15 oameni; după tradiție acesta a crescut din bățul învățatului iaponez Cobodarsi, care a trăit în secolul IX. — Cipru din Somma (Sombardia) are o înălțime de 121 de urme și acesta este cel mai vechiu arbore din lume, el a fost sădit în timpul, când s'a născut Christos, ba o cronică din Milano spune, că este de pe timpul lui Iuliu Cesar. Înălțimea arborelui numit de învățați *Eucalipt*, aflător în Tasmania la pôlele delului Wellington, este de 260 de urme, ér diametrul trunchiului e de 30 de urme. Acesta se consideră de cel mai înalt arbore de pe pământ. — Intre stejari încă sunt unii foarte vechi, așa unul în grădina publică din Windsor, care a existat pe timpul lui Wilhelm Cuceritorul, având o etate de vre-o 1200 de ani. — La noi românii este vechiu goronul lui *Horea* la Cebea, sub care este îngropat prefectul *Avram Iancu*. Despre acesta se dice, că l'a sădit *Horea* ca băiat, așadară va fi de vre-o 120-130 de ani.

Maximul recunoștinței. Un burlac bătrân și-a testat înainte de moarte toată averea acelor femei, cari au refuzat de a se mărita după el. Dărnicia acésta a explicat-o în testament astfel:

— Acésta o fac pentru că vreau să fiu recunoscător pentru fericirea cea mare, de care am fost părtaş în viață, și pe care am să o mulțănesc numai acestor femei.

Humor de Jankee. Un Jankee neós aflându-se într'un cerc de artisti din Paris, asculta cu mare pa-ciință laudele pictorilor francezi, cum sciui ei de fidel imita natura.

În fine părându-i-se laudele prea mari, dice:

— Tóte aceste sunt nimicuri, să vedeți pe pictorii nostri din New-York; aceia pictéză trunchiul de brad în colórea marmorei atât de fidel, încât dacă să aruncă în apă să cufundă ca și când ar fi marmoră. — Ei însă chiar și apa.

Anunț american. În o foie de frunte din New-York apăruse nu de mult un anunț de următorul cuprins:

„Cine vrea să scrie fără de a folosi condeiu și cernelă, să se adreseze la profesorul N. F. Pentru informație se se trimită un dolar“.

Dolarii sosiau cu grămadă, dar informațiunea ca în palmă. Într'un târziu profesorul N. F. a publicat-o în același diar în următorul mod:

„*Poftiți a scrie cu creionul!*“

Intre prietini. A. întâlnind pe stradă pe prietinel său B. îmbrăcat cu haine noué, îi dice:

— Bre, dar frumoșe haine ai, model de croitură... cât au costat, ai?

— Nu pot să-ți spun, reflectéză B., eu de obicei numai la judecătorie, când sunt părît pentru prețul hainelor, aflui, cât mă costă hainele.

Anecdote.

Turdaiadă. Era tâng de cai. Unul dintre fruntașii Turzii voia să-și cumpere un cal, dar nu găsea nici unul după placul seu.

În fine dădù de unul frumos negru. Jidanul al căruia era calul, îi enumeră tóte calitățile calului și avantajele, dacă l'ar cumpéra.

„Crede-mă“, îi dișe jidanul, când erau chiar să incheie tângul și turdénul își băgase deja mâna în sin după pungă „așa cal nu vei mai găsi. Dacă pleci la 5 óre dimineța din Turda, la 6 ești în Grind“.

Turdénul stătù un timp pe gânduri, apoi scoțénd mâna din sin — fără pungă — se întórse desilusionat.

— Cum, nu îl cumperi? — îl întrebă jidanul uimit.

„Nu! Ce să caut la 6 în Grind?“ îi răspunse néoșul ungar.

Byr.

Deslegarea găciturii de șac din Nr. 11 al fôiei nóstre este următórea:

Epigram.

Adio frumoșe bucle, adio amor ferbinte

Eu mă despart de tine

Cu sufletul sdrobotit; —

Cu mai puțin amor, dar cu mai multă minte,

Un altul de cât mine

Va fi mai fericit.

Corect au deslegat-o următórele dómne, domnișóre și domni: Lucreția Magda (Feneș), Emil Bonacchi (Galați), Eugenia Pop și Mărióra Comanici (Veneția inf.), Silvia Popoviciu n. Puscár (Abrud), Sofia Cothișel (Certeje), Nicolau Onciul (Uzdin), Virginia Bozac (Sâmbotelec), Rafla Monda (Sângeorgiul român), Eufemia Catona (Sibiiu), B. L. Trif (Blas), C. Dărăbant (Sătmar), V. D. Ilișu și I. Borlea (Arad), Iosefina Marciac (Alba-Iulia), Teresa Gomboș (Vidra de Sus), Ioan St. Pavelea (Năséud), Carolina Fincu (Deda), Olimpia și Augusta Vlăduț, Emil Cigarean (Turda), Eugenia și Victoria Ludu (Preșmer), Dumitru Amar (Șiria), Cornelia Stoica (Oena), Carolina L. Major (Chintelnici), G. Lipovan (Maciova), Cornelia Bran (Sâncel), Victoria E. Roșca și Petru P. Roșca (Alba-Iulia), Netti Totoian (Chisfalău), Emilia Stăfănescu (Arad), Nicolau Vlaicu (Blas).

Premiul la sortare l'a câștigat dl Dumitru Amar din Șiria.

Găcitură de șac.

De Cornelia Stoica.

mi-e	dor,	fle-	veci-	le.	Ah!	te	đi
su-	te,	dor	mi-e	tu-mi	nic	a	ne;
și	dor	chem	Đi	de	ca-	și	ce-
Te	ios	șóp-	mi-e	nóp-	în	mi-	ta
de	plâng	cu	ti-	și	Tot	re;	vind
Du-	ne,	re-	te!	Ah!*	cu	nóp-	lu-
de	blân-	ge-	dulci,	le,	cu	pri-	Și
In-	re,	ja-	du-	raș	cu	dulci,	te

Să póte deslega după săritura calului, începénd cu silaba signată cu steluță. Terminul de deslegare este până în 28 Maiu (9 Iuniu).

Intre deslegători se va sorta: „Amintiri de student“ de I. Demetrescu și „S'au dus în țară“ de Il. Chendi.